

AZ ÉV TÁJÉPÍTÉSZE DÍJ MARGÓJÁRA

TO THE MARGIN OF THE LANDSCAPE

ARCHITECT OF THE YEAR AWARD

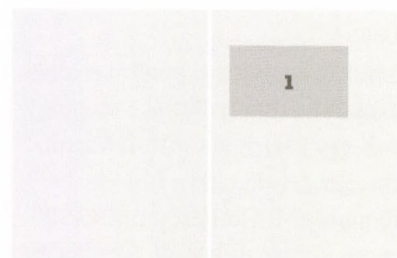
SZERZŐ/BY:
BARDÓCZI SÁNDOR

A kor, amelyben élünk, hihetetlenül mozgalmos a hely (azaz Magyarország) számára, ahol élünk. A rendszerváltozás óta minden átalakulóban van: tájhasználatok, társadalom, ideológiák, település-szerkezetek, gazdasági környezet, környezeti állapot. A nagy nyugati nyitás és a szerkezetátalakítás minden fronton érezteti (nem mindig pozitív) hatásait. Az uniós támogatási formáknak és irányelveknek, a települések identitás-kereső tevékenységének, a közterület-használat változásainak, a települési átalakulásoknak köszönhetően az elmúlt rövid időszakban a szakma tobzódott a szép feladatokban. Elsősorban a kevés, de nagyon fontos és ezért országos hírű nyílt tervpályázat, illetve néhány szerencsésen alakuló megbízás kapcsán a szakma pozícióban tudott maradni a fontos települési és vállalatok által finanszírozott szabadtér-alakítások és rekonstrukciók során, sőt meg tudta mutatni kicsit magát a szélesebb társadalomnak. „Létezőnk”, „tudunk”, „figyelmet kérünk” – énekelte némán minden kiváló tervpályázati eredmény a tájépítészetről. Ahogyan a regionális léptékű tervezés körül fokozatosan fogyott el a levegő és lett az ágazati parciális érdek martaléka, úgy a szabadtértervezés kinyílt: egyre nagyobb rangot vívott

ki magának nem csak a szűkebb szakmán belül, hanem a megbízók körében és az építész-társadalmon belül is.

Ezeket az eredményeket azonban nem mindig követte társadalmi elismerés. Nem is olyan régen még az is vita tárgya volt, hogy a tájépítészet az építészet szerves része-e, így azt több körben (Építész Kamara, Magyar Építőművészek Szövetsége, Nemzeti Kulturális Alap, minisztériumok, szakfolyóiratok) deklarálni kellett. Nem csoda, ha az állami kitüntetések (Ybl-díj, Pro Architectura díj, Palóczy Antal-díj, Pro Regio díj) közelébe csak nagyon kevesen kerülhettek a tájépítészek közül. Van egyfajta önbiplomhiány is bennünk, amely valahol a szakmánk „szakági” beskatulyázottságából fakad. Mindezt tetézi az általános belső információhiány: amint felbomlottak a nagy tervező vállalatok, felbomlottak vele a műhelyek, szakmai klubok és körök is. Ebben a végtelen fragmentumaira tört világban egykori egyetemi társainkról sem nagyon tudjuk, hogy mivel foglalkozik, miként váltja ő a világot.

Amikor elhatároztuk, hogy megrendezzük a 2010: Tájodüsszeia című kiállítást, mi sem sejtettük, hogy ennyi minden van a mélyben, ennyi sokfélélet és ennyire sok irányt tud ma mutatni a magyar tájépítészet. Ott történt valami: rá-

1. kép/pict.:
 „Az Év Tájépítésze”
 díj / „The Landscape
 Architect of the Year”
 award

The Age when we live is an incredibly busy for The Place, where we live (ie Hungary). After the political system change it has been everything in transition: land use, society, ideologies, urban structures, economic environment, the environmental conditions. The large opening to the west and the country restructuring has being felt its effects on all fronts (not always positive). Thanks to a short period in the past, the EU funds and principles, the occupational activities, the identity-searching of settlements, the public place and land use changes and the urban transformations has had some beautiful tasks to our profession. There are a few, but very important open design competition and some fortunate development has ran and thanks to that and some corporate reconstructions of open space, the profession still remain an important position and even it was able to introduce itself to the wide society. „We are exist”, „we can”, „we ask a little attention” - all excellent contest results plays silently our song about landscape architecture. As the regional-scale planning sector ran out of air and became the victim of partial interest in Hungary, the open space planning is going to fly: it has gained a growing

rank not only in the narrow profession circle but also among the investors, architects and the whole society.

These results are not always followed by social recognition. Not so long ago, the subject of the disputes were that the landscape architecture is an integral part of the architecture or not. We had to declare it again and again in The Chamber of Hungarian Architects, in The Hungarian Architects Association, in the National Cultural Fund, in ministries, in trade journals, etc.) No wonder that only very few landscape architects could get state medals (like Ybl Prize, Pro Architectura Award, Antal Palóczy Award, Pro Regio Award) in the past. There is also a kind of lack of confidence in us, which is coming somewhere from the underrepresentation of the profession. This is compounded by a general lack of internal information: as the big designer companies were broken up, broken up with their workshops, clubs and professional circles, as well. In that extreme fragment-broken World we did not really know what does our former friends and partners do. And how they change the World.

When we decided to organize the 2010: Landscape Odyssey exhibition we do not know that so beautiful diverse

csodálkoztunk egymásra, azokra a hihetetlen értékekre, amelyeknek – megjegyzem – csak egy részét sikerült feltárni. De ha ennyi az érték, akkor hol kérik az elismerés? Rá kellett jönnünk: a szakma nem kommunikál jól. Sem az építészeti egésze felé, sem a szűkebb szakmán belül, sem a nemzetközi szinten, sem a társadalom felé. Arra is rá kellett jönnünk: amíg ez nem változik, addig nem is nagyon várhatjuk az állami elismerést. Magunkra vagyunk utalva.

Idehaza eddig egyetlen szakmai díj létezett a számunkra: az Ormos Imre Érem. Világos volt, hogy az Alma Materünk által alapított díjjal otrombaság lenne konkurálni. Nem az volt a cél, hogy csökkentsük vagy relativizáljuk az értékét, hanem az, hogy a hiányokat pótoljunk. Ezek mellett pedig legalább ugyanolyan fontos volt, hogy elkezdjünk kommunikálni. Lehetőség szerint – nem voltunk szerénytelenek a célkitűzésben – a szakmán belül, idehaza és külföldön, társszakmák felé és a társadalom irányába egyaránt. Így született meg – lázas vitákban – az Év Tájépítésze díj a kamarai tagozati vezetőség és a megújult szövetségünk elnökségének asztalán.

A Semmelrock – a harmadik alapító – sem csak szponzori szerepben van jelen, hanem sokkal inkább mecénásként. Olyan alapító szervezetként, aki fel tudta mérni és respektálja azt, hogy a mi igényünk nem egy beton térkő termékeket jó kézzel megtervező személy kiválasztása. Annál sokkal több. Egy olyan alkotó felmutatása, aki több munkáján keresztül demonstrálja: szerelmünket, a tájépítészeti abban az évben a zsűri megítélése szerint leginkább ő vitte át a túlsó partra. A Semmelrock csapata ezen felül mást is hoztátett a díjhoz: a junior kategória gondolatát. A jövő nemzedék megbecsülésének igényét, amely hidat épít a generációk között. Továbbfejlesztettük: szakmánk legfrissebb szemléletű koponyái állítsák innovációs potenciáljukat egy-egy hátrányos helyzetű település szolgálatába ezentúl, adjanak

hasznosítható ötleteket a befogadó településnek. Ez is kommunikáció.

A zsűri mindenkori elnöke az előző év Ormos Imre érmese lett: respektáljuk és a szakma legfontosabb kitüntetésének könyveljük el ezt a díjat. A zsűriben megjelenítjük az Európai Tájépítészek Szövetségét: nyitunk és kommunikálunk Európa felé. A kilenctagú zsűriben fontos szerepet szánunk nem csak a nyilvánvaló szereplőknek – azaz képzésünk, kamarai tagozatunk, szövetségünk képviselőinek – hanem a legfontosabb építész-szervezetek, a kivitelezők, és önkormányzati végrehajtók szövetségeinek is. Azaz kommunikálunk a társszakmákkal, akik terveinket véleményezik, végrehajtják, értékelik. Hogy mennyiféle módon kommunikálunk még? Arra legyen bizonyíték a 4D mostani száma, amelyben olvasható formában is megjelennek azok a kitűnő laudációk, amelyeket kéreásunkre hozott létre – igen magas színvonalon – öt felkért médiaszemélyiség. Nemcsak a döntősökről szólnak ezek az írások, amelyekből őszinte kíváncsiság és rácsodálkozás tükröződik vissza. Rólunk, a tájépítészekről szólnak. Végre.

Az Év Tájépítésze díj megindult a maga útján és én hiszem, hogy szép jövő előtt áll. Arculata egyedi, sokak által elismert. Honlapja üzemel. Remélem, hogy a díj átadása a tájépítészek egyik legfontosabb hazai társasági eseményévé válik, és koronája lehet a Tájépítészet Hónapjának. Találkozunk tehát 2013. áprilisában, hogy ismételten szóljunk mindenkinek, akiket ez illet: a tájépítészet értéket teremt ebben az országban. ●

the Hungarian landscape architecture today. There, something happened: wondered each other and the incredible values of the profession, which only a portion could be detected. But if that is so valuable why delays the recognition? We had to realize: the profession does not communicate well. Neither to the architects, nor to the narrower profession and international area and society. We also had to realize while we does not change we not really expect the public recognition. We are alone.

So far, in Hungary only one Award have been existed to the profession: Medal of Imre Ormos. It was clear that the Alma Mater founded-prize would be rude to compete. It was not a goal to minimize or relativize the value of Ormos medal but a goal was to make up deficiencies. In addition, it was so important task to begin to communicate. As far as possible - We were not insufficient to set target - we want to communicate inside the profession, toward the international scenes, with the partner profession and toward to the whole society. Thus was born - in feverish debates - The Landscape Architect of the Year Award. It was founded by the leadership of The Division of Landscape Architects of The Chamber of Hungarian Architects and the new presidency of Hungarian Association of Landscape Architects. The Semmelrock - the third cofounder - is not only a sponsor, but rather a real patron. A kind of enlightened company which was able to measure and respect that we need not a great landscape architect who can design a good concrete paving. We need much more. A person who demonstrates through her/his works that she or he can take over our lover (the landscape architecture) to the other side. The team of Semmelrock also brought the idea of junior award. Protecting the future we need to build bridges between generations. The idea of junior award developed: young profession-oriented minds will give all innovation

potential to a disadvantaged settlement in every year and this service can provide useful ideas for the host municipality. This is also a communication.

The current president of the jury is always the last Imre Ormos medalist. We respect that person as the most important prized in the profession. We display the European Federation of Landscape Architects in the jury: open up and communicate to Europe. In the nine-member jury has an important role not only in the obvious players - that is representatives of our education, chamber division, association - but the most important partner organizations like architects, contractors, and associations of local government executives as well. It is a communication with partner professions whose appraisal, implement and evaluate our plans. How many ways to communicate more? We now have evidence of 4D special edition, in which everybody can read their excellent reviews that are created at our request invited five media personalities. That writings - with reflected genuine curiosity and wonderment - is about not only the finalists. But it speaks about us, landscape architects. Finally!

Landscape Architect of the Year Award has started to walk his own way and I think it will be have a nice future. Its design and branding recognized by many. Its website operates well. I hope the Award Show will be the one of the most important event in for the domestic landscape architects and it crown the Month of Landscape Architecture. See you in April of 2013 and say again all people whom it concerned: the landscape architecture create a real value in this country. ●